

GLOSSARI

DICCIONARIS RECOMANATS

DICCIONARI NORMATIU VALENCIÀ (AVL) <http://www.avl.gva.es/lexicval/>

DIDAC. DICCIONARI ESCOLAR DE CATALÀ <http://www.dicdidac.cat/>

PARAULA	Significat als diccionaris consultats		La paraula, dins del llibre
	http://www.avl.gva.es/lexicval	http://www.dicdidac.cat	
Acotar-se	1. v. pron. Inclinar la part superior del cos cap avant, en direcció a terra. <i>S'acotà davant del rei en senyal de submissió.</i>	v. usat amb pronom. 2 Acotar-se és inclinar la part de dalt del cos cap a terra. <i>Quan una persona porta molt de pes a l'esquena, s'acota quan camina.</i> Frase feta. Acotar el cap és abaixar-lo fins que la barba toca el pit.	Xocolatina la mira amb severitat i Xocollunàtica acota el cap. (pàg. 35) —Senyoreta, jo... — Merempoli s'acota el cap. (pàg. 82)
Agosarat, agosarada	adj. Que té gosadia, audaç.	adj. Atrevit. <i>Les persones agosarades no tenen por.</i>	—Sou unes xiquetes valentes. Esteu segures que voleu fer una cosa tan agosarada ? (pàg. 63)
Aïna (més aïna)	adv. Fàcilment, prompte. <i>Açò no es fa tan aïna com et penses. Tu creus que plourà? Jo més aïna em pense que encara s'arrasirà el cel.</i>		En un moment ha quedat reduït a un toll d'aigua, més aïna a un toll desuc de merengue. (pàg. 88)
Aixovar	1. m. Roba d'ús personal i d'ús comú de la casa que els nòvios aporten al matrimoni.	m. L'aixovar és el conjunt de roba, tovalloles, llençols i altres coses que els nuvis aporten al matrimoni. <i>Antigament, les noies començaven a preparar-se l'aixovar des de molt joves.</i>	Bé, de moment continuaré amb el meu aixovar . (pàg. 40)

Albirar	2. v. tr. Formar juí (sobre una cosa), imaginar com es pot realitzar o com és.	Veure alguna cosa de lluny sense acabar de distingir-la bé. <i>Si albires un grup de gent que s'acosta, el veus però no saps qui són.</i>	Els temps venidors s' albiren esperançadors al País de Merengue. (pàg. 90)
Arraulir-se	1. v. tr. Ajupir, abatre. 2. v. pron. Arropir-se, contraure's.	v. usat amb pronom Arropir-se, arronsar-se. <i>Quan tenim fred, ens arraulim.</i>	Quan veu que s' arrauleix espantat, se'n riu i se'n va. (pàg. 10 i 11) Fins i tot els animalets del bosc pròxim s' arrauleixen espantats als seus caus. (pàg. 36)
Arrupir-se	v. tr. i pron. Arropir. 1. v. tr. Replegar (una cosa) sobre ella mateixa, fent-la menys extensa. 2. v. pron. Replegar-se, una persona o un animal, sobre ell mateix, contraent els músculs, doblegant els genolls. <i>Tenia molt de fred i es va arropir vora el foc.</i>	v. usat amb pronom. Posar els braços i les cames ben junts amb el cos, com si volguéssim que el cos es fes més petit. <i>Quan tenim fred ens arrupim.</i>	Les dues s' arrupeixen i s'abracen dins la cova. (pàg. 47)
Avenc	1. m. GEOL. Cavitat natural profunda de parets verticals o quasi verticals. 2. m. GEOL. Afonament de la terra solta d'un bancal per embassament d'aigua.	m. Un avenc és una cavitat natural subterrània que forma com un pou. <i>Hi ha persones que exploren els avencs baixant-hi amb cordes o escales.</i>	Perd el blau clar i es fa intensa fins a fer-se fonedissa cap als avencs . (pàg. 19)
Badat, badada	2. v. tr. Obrir (la boca, els ulls). <i>Es va gitar i no badà els ulls fins a mitjan matí.</i> Adj. Obert, oberta.	adj. Distret, sense posar-hi tota l'atenció. <i>La gent sovint bada davant dels aparadors de les botigues.</i>	Estan tan sorpresos que s'han quedat amb la boca badada i són incapaços de tancar-la. (pàg. 32)

Balbotejar	v. tr. i intr. Balbucejjar. Balbucejjar. v. intr. Parlar articulant les paraules d'una manera poc clara, amb una pronunciació vacil·lant i dificultosa, a causa d'un defecte natural, d'una emoció forta, per timidesa, perquè no se sap què dir. <i>Es posà nerviós i començà a balbucejjar.</i>	v. tr. i intr. Parlar imperfectament perquè no se sap o no es pot parlar. <i>Els nens petits primer balbotegen i després ja parlen.</i>	Merempoli se sent un poc avergonyit pel que li diu Merenguini i comença a balbotejar . (pàg. 9)
Barrat, barrada	1. v. tr. Tancar amb barra (una porta, una finestra). <i>Barraren les portes de la fortalesa.</i> Adj. Tancat, tancada.	v. Posar darrere d'una porta o d'una finestra una barra de ferro o de fusta per a impedir que es puguin obrir des de fora. <i>Al camp, els pagesos barraven les portes per a evitar que entressin lladres.</i>	Pareix un lloc fantasma, amb totes les portes i finestres barrades . (pàg. 61)
Beneit	Beneït. 4. adj. i m. i f. Innocent, infeliç.	adj. Ximple, babau.	—I a tu què et passa? No tindràs llàstima d'aquest grapat de beneits ? (pàg. 54)
Bocamoll	1. adj. Que diu fàcilment allò que caldria callar, que tot ho xarra. 2. m. i f. Persona innocent, fàcil d'enganyar o de convèncer.	adj. Una persona bocamolla és la que diu de seguida als altres les coses que havia de mantenir en secret.	Però no direm a la senyoreta Merengueta el que ha fet. No som uns bocamolls . (pàg. 11)
Camallada	1. f. Pas llarg o moviment exagerat de les cames. <i>He vingut en quatre camallades. Avançava a camallades.</i>		Allà davant està Merempoli i se'ls acosta amb llargues camallades . (pàg. 44)
Contracor	A contracor. loc. adv. Superant un sentiment de repugnància o de mala gana.	Loc. adv. Si fem una cosa a contracor és que no tenim ganes de fer-la. <i>Anava a veure aquella pel·lícula a contracor; en realitat, en volia veure una altra.</i>	Xocollunàtica fa el que li demana la seua germana, però a contracor . (pàg. 23)

Desori	m. Confusió, desordre, en què no hi ha manera d'entendre's, especialment el que es produïx quan tot el món crida, escarota, plora o s'insulta. <i>Aquella reunió era un desori, no vam poder resoldre res. Quin desori han armat els xiquets quan ha eixit el mestre!</i>	m. Un desori és un estat de desordre molt gran. <i>Una classe plena de gent cridant i fent gresca és un desori.</i>	La mestra, ja davant de la taula, comença a arreglar el desori que ha creat Merempoli. (pàg. 12)
Ennuegar-se	1. v. tr. i pron. Interrompre o dificultar la lliure respiració (d'algú) un objecte entravessat en la gola, el fum o l'emoció.	Una persona o un animal s'ennuega quan una cosa se li ha quedat a la gola i no el deixa respirar bé. <i>S'ha de vigilar que les criatures no s'ennueguin amb els pinyols.</i>	Fins que sembla que és a punt d' ennuegar-se . (pàg. 86 i 87)
Esgarrifar	v. tr. i pron. Commoure intensament l'ànim. La notícia de l'atemptat esgarrifà l'opinió pública. <i>M'esgarrife quan veig les imatges de la inundació.</i> Adj. Esgarrifat, esgarrifada.	v. Provocar una esgarrifança o esgarrifances. <i>Els incendis forestals fan esgarrifar. Hi ha persones que s'esgarrifen només de pensar que han de pujar en un avió.</i> Una esgarrifança és un tremolor de tot el cos amb sensació de fred. <i>La febre, la por o una gran emoció provoquen esgarrifances.</i>	Xocolatina es desperta d'una rampellada i crida esgarrifada en veure el que està a punt de fer Xocollunàtica. (pàg. 48)
Estrebada	1. f. Estiró 1 i 3 1. m. Acció o efecte d'estirar. <i>El gos pegà un estiró tan fort a la corretja que quasi em feu caure.</i> 3. m. Robatori amb violència que consistix a arrancar a la víctima allò que el delinqüent vol emportar-se, generalment una bossa de mà. <i>Li van robar el collar d'un estiró.</i>	Una estrebada és un esforç violent que fem estirant per a arrencar, desfer o arrossegar alguna cosa. <i>Si se t'enganxa el vestit i fas una estrebada, és segur que l'esquinçaràs.</i>	Merengot agafa el merentrepà d'una estrebada . (pàg. 86)

Fatxenda	2. m. i f. Fanfarró. El teu veí és un fatxenda. <i>Els agrada molt fer el fatxenda.</i>	m. i f. Un o una fatxenda és una persona que presumeix molt de les seves qualitats i de les coses que fa.	S'acosta caminant de manera un poc fatxenda . (pàg. 27)
Fonedís, fonedissa	1. adj. Que es fon amb facilitat. 2. fer fonedissa (una cosa) loc. verb. Fer-la desaparèixer. 3. fer-se fonedís loc. verb. Desaparèixer d'un lloc.	Adj. Que es fon o desapareix amb facilitat. <i>Els gelats són fonedissos.</i> Fer-se fonedís és desaparèixer d'un lloc. <i>Quan no t'interessa que et trobin, et fas fonedís.</i>	Perd el blau clar i es fa intensa fins a fer-se fonedissa cap als avencs. (pàg. 19)
Gemegaire	adj. i m. i f. Gemegador. Que gemega. Es queixa.	Adj. Que fa gemecs. <i>Quan una persona es trenca una cama, sol gemegar.</i>	És pessimista, gemegaire i espantadissa. (pàg. 21)
Greixar	v. tr. TECNOL. Lubrificar amb greix. Greixar una màquina.		Finalment s'obri amb gran estrèpit –es nota que no la greixen des de fa temps... (pàg. 37)
Inabastable	adj. Que no es pot abastar. Abastador. Adj. Que es pot abastar o aconseguir.		Més enllà, les onades són enormes i inabastables . (pàg. 19)
Llisgar	v. intr. Esvarar 2 i 3. v. intr. Esvarar 2 i 3. 2. v. intr. i pron. Perdre l'equilibri al passar, caminar o córrer sobre una superfície llisa, greixosa o banyada. <i>Aneu amb compte de no esvarar. El xiquet s'ha esvarat i ha caigut un bac.</i> 3. v. intr. Moure's sobre una superfície amb escassa fricció o sense poder-se parar normalment.	Moure's sobre una superfície llisa d'una manera molt suau, sense que hi hagi res que freni. <i>Els patinadors llisquen sobre el gel.</i>	S'acosta de puntetes al gegant, llisca els dits amb lentitud... (pàg. 78)

Malastruc, malastruga	1. adj. Desgraciat 1. adj. Que té desgràcia o mala sort. Un succés desgraciat. Una persona desgraciada en l'amor.	Que té desgràcia o que porta desgràcia. <i>Diuen que els dies que són dimarts i 13 són malastrucs.</i>	—És que crec que tu... No t'ho prengues a mal, és només una impressió meua. Crec que eres un poc malastruga . (pàg. 21)
Mola	1. f. Cosa massissa i voluminosa. <i>La mola del castell s'alçava davant de nosaltres.</i>		En girar un revolt de l'accidentat camí, apareix la gran mola del castell. (pàg. 64)
Nivi	1. adj. De neu. 2. adj. Blanc com la neu.		Són gairebé tan nivis com un floc de neu acabat de caure. (pàg. 8)
Parar esment	2. m. Atenció 1. No posava esment a les explicacions del professor. 1. f. Acció de fixar el pensament, d'aplicar l'enteniment, en alguna cosa. Posar o parar atenció. Atraure l'atenció d'algú. Desviar l'atenció. Cridar l'atenció.		Però ja sabeu: pareu esment a les grans onades de gas. (pàg. 16)
Patacada	f. Colp fort, bacada.	Una patacada és un cop fort que una persona dona o rep. <i>Si rellisques i caus, et claves una bona patacada.</i>	—Ja n'hi a prou, pareixeu lloros. Tu, Merempoli, pega'ls una patacada de la meua part. (pàg. 54)
Reblar, reblir	Reblar el clau. loc. verb. Refermar amb noves proves, amb noves raons.	Es diu que una persona rebla el clau si insisteix en una cosa fins a deixar-la resolta del tot, sense dubtes de cap mena.	—Si veiem algun foraster li ho hem de dir – rebla el clau Merenguini. (pàg. 16)
Subvertir	v. tr. Destruir (l'orde establert, uns principis o una regla). <i>Subvertir el sistema social establert.</i>		Volent subvertir el nostre país. (pàg. 58)

Tocacampanes	2. m. i f. inv. Persona que parla sense trellat, lleugera d'enteniment, o que no té formalitat.	Un o una tocacampanes és una persona de poca intel·ligència, que diu i fa coses sense sentit.	—Merempoli, fes callar aquesta tocacampanes d'una vegada! (pàg. 57)
Udol	1. m. ZOOL. Crit prolongat i planyívol dels llops, dels xacals o dels gossos. 2. m. Crit prolongat i fort arrancat pel dolor.	Crit o soroll semblant als udols d'un animal. Podem parlar, per exemple, dels udols del vent.	Quan s'enlairen empentades pel vent, llancen un udol ensordidor... (pàg. 19)